

SÕNA

Tundkem siis, püüdke tunda Issandat: ta tuleb nagu ilus koidupuna; ta tuleb meile nagu vihm, otsekui kevadine vihm, mis niisutab maad Ho 6,3

MÕTE

Prohvet Hoosea kuulutus mõjub rahustavalt pärast suure nädala tormilisi sündmusi. Ja kevadel on väga vaja vihma, mis niisutab maad, et kõik lööks kasvama ja õitsema... Aga siiski - kuidas tunda Jumalat?

Kristus on tulnud meile näitama Teda, keda keegi pole näinud. Ta on tulnud näitama, milline on Jumal.

Nüüsiis, tundkem, püüdke tunda Kristust!

PALVE

Jumal, Kristuse ristas ja ülestõusmises Sa loobusid väest armastuse kasuks. Selle tõttu käisid Sa inimese tee lõpuni inimese asemel. Nüüd oleme vabad! Aamen

Kristus on üles tõusnud!

Ülestõusmispüha on kirikuaasta keskne sündmus. Ilma Kristuse ülestõusmiseta poleks kirikul ega ka meie usul mõtet (vt 1 Kr 15,14). Kuid me võime vaadata asja veelgi laiemalt, lausa kosmilises mastaabis. Ameerika kristlik kirjanik, nüüd juba 76-aastane Philip Yancey kirjutab oma raamatus "Jeesus, keda ma ei tundnud" järgmist: "Planeedil Maa on laupäev; kas kunagi saabub pühapäev? Seda pimedat Kolgata-reedet võib nimetada suureks reedeks ainult seetõttu, mis juhtus ülestõusmispäeval - päeval, mis andis piinarikka lahenduse universumi mõistatusele."

Mõte, et me kõik elame pärast Kristuse ülestõusmist ja taevaminekut Vaikses Laupäevas andku meilegi usku, lootust ja armastust. Kord saabub Suur Pühapäev, mil kõik uueks luuakse.

Yancey lõpetab: "Tunnen naist, kelle vanaema lebab 150-aastaste tammede all kalmistul kusagil Louisiana kolkakülas. Vanaema juhiste kohaselt on hauakivile raiutud ainult üks sõna - OOTAN."

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

"Need, kes elus karastuda tahvad, lugegu kriminaalromaane. Need, kes aga õppida, teaduskirjandust. Kõik ülejäänud on juba puhas meelelahutus." Oscar Wilde

EELLUGU

Taksouks löödi kinni liiga hoogsalt, kõvasti. Ja järgmisel hetkel seisis Nõgesnõmme bussiootepaviljoni räpsel esisel piltilus noor daam. Esmapilgul tundus nagu ei sobituks naine sugugi antud keskkonda. Tõsi, oli ta ju saabunud Tartust, ülikoolilinnast.

Naisel oli seljas samblaroheline kevadmantel, peas tumerohelise lindiga samas toonis kübar ja tema kastanpunased juuksed langesid nagu kosk peaaegu, et vöökohani. Jalas kandis naine pahkludeni ulatuvaid nõrsaapaid. Daam ei olnud siin võõras. Nõgesnõmmel elas tema onu, kohalik pastor, passinimega Mart-Tristan Ploompuu. Noor daam hakkas ratastel kohvriga suunduma sinna, kus teadis olevat väikese kirikuõpetajale eraldatud maja, lehispuude varjus. Ilm oli tuuline ja daam oli sunnitud teise käega oma kübarat kinni hoidma. Nõgesnõmmel vaevalt kedagi nii kaunist kunagi oli nähtud. Isegi vareised põlispuude okstel, vaatasid pead küljele kallutatud, alla ja kraaksatasid. Muidugi ei olnud esialgu daami liikumist pastori maja suunas peale vareste keegi jälgimas, sest oli alles varjane hommikutund ja Nõgesnõmme väike alevik alles ärkas. Noor naine oleks võinud selle paiga kohta rääkida palju ning rääkida talle juba meeldis. Oli ta ju siin lapsepõlves veetnud kõik suved, seigeldes vana vabrikuriäämas varemete juures, korjates raiesmikult metsmaasikaid ja lükkides magusaid marju kasteheina kõrrele nagu keed.

Noor daam oli alles hiljuti saanud 21-aastaseks. Tundus nagu oleks ta ise oma välisest ilust vägagi teadlik, kuid siin, onu juures olles, ei olnud teda ju keegi pilkudega seiramas. Vähemalt ise arvas ta nii.

Astrid, sest just sellise nimega naist tunti, ei mõelnud kunagi sellele, kas teda keegi hindab või mitte, aga välimusele pani ta alati rõhku. Ta lihtsalt ei osanud teisiti. Nüüd onulle külla tulles, vaatas ta hommikul taksosse istudes veel eriti, et kõik oleks veatu. Mine vea tea, mis nendel pastoritel rõivastuse kohta ütelda võib olla. Astrid armastas oma onu, kuid ei olnud kunagi aru saanud, miks tema isa vend oli endale sellise elukutse valinud. Kas siis midagi paremat ei leidunud või ei saanud onu lihtsalt mõnda teise teaduskonda sisse? Naine teadis, et elu on arenemiseks, muide seda oli ta oma papa vahetpidamata korrutanud nagu papagoi ning vahel mõjus see Astridile tüütu kohustusena. Isa oli ikka olnud see, kes arvas, kuidas elus asjad käima peavad, aga nüüd...nüüd oli ta surnud. Naine ei saanud kuidagi papale mõtlemist peast ja seepärast oli ta Nõgesnõmmele tulnudki. Et vahest siin vaikuses ja rahu. Teisel pool Nõgesnõmme tänavat jalutas talle vastu üks vanem mees. Oo, isegi siin ei käida väljaveninud kottpükstes ringi, mõtles Astrid, kui vanahärrast mõõdus. Viimane aga kõndis edasi, silmad kõnniteel ja ei paistnud enda ümber midagi tähele panevat. Astrid kehtas õlgu. Mõelda vaid, kui sünged inimesed siin Nõgesnõmmel küll elavad, mõtles ta esimese hooga. Kuigi siis meenus talle, et kadunud isa oli keelanud tal rangelt esimese mulje järgi inimestele hinnanguid anda. See lõputu sildistamine tuli ära lõpetada! Küllap papa teadis, mida ta mõtles, kui oli Astridile ikka ja jälle toonitanud, et tüdruk peaks oma kirikuõpetajast onust rohkem eeskujuga võtma. Aga see kõik, mida papa oli öelnud, oli noorele naisele nagu hane selga vett visata. Nimelt arvas Astrid oma onul nii palju komplekse küljes olevat, et neid ühe käe sõrmedelgi üles lugeda ei saavat.

Maja poole kõndides tuli Astridile sellele mõeldes kangesti naer peale. No küll me veel vaatame, mõtles ta. Onu võib ju kirikuõpetaja olla, aga nagu teada, on kõik kirikuõpetajad ka ainult inimesed. Paraku. Ja kadunud isa sõidku oma eeskujudega seenele! Tema on nüüd mulla all ja ei saa midagi muuta.

Suured põlislehised Ploompuu maja ümber tundusid noorele naisele nii tuttavad. Need puud vist isegi tervitasid noort naist või nii talle vähemalt tundus. Maja trepil seisis kirikuõpetaja, hommikune kohvikruus näppude vahel:

"Heldeke, Astrid!"

"Jah, onu. Siin ma nüüd siis olen. Noh, kas jääme siia trepile teineteist põrnitsema või kutsud sisse ka ning pakud äkki tassi kohvi? Jube, kuidas see takso sisemus haies!"

"Jälle?" küsis onu, lastes vennatütre endast mööda. Nad läksid majja sisse ning Astrid jättis rattastega kohvri seina äärde. Ta pani käed puusa, vaatas onule paljutähendavalt otsa ja küsis üsna ootamata:

"Noh, mis teil siin Nõgesnõmmel kah huvitavat toimub ja kui ei toimu, siis pead sa mulle kohe ja praegu selgitama, miks siinset kultuurielu ei arendata?" Ploompuu oli sellise otsese rünnaku puhul pisut segaduses, kuid välja ta seda muidugi ei näidanud.

"Astrid, luba küsida, kuidas sa selle peale üldse tuled, et siin midagi ei toimu? Ise oled alles paar minutit mu majas viibinud ja juba sellised küsimused."

"Aga, mida ma pean siis küsima? Armas onu, luba sulle meelde tuletada, et see kant on siin ääremaal! Raamatukogud pannakse kinni. Postkontorid samuti. Mis siis alles jääb? See suur ja kõrge torniga maja, kus sina pühapäevast pühapäeva kümnele mutikesele jutlust pead. Ei, onu. Nii need asjad ei käi! Arutame seda asja nüüd õige rahulikult kohvitasside taga ja nuputame ühisel jõul midagi välja. Sa ei ole ju ometi väheloominguline persoon?"

Ja Ploompuu nagu alati, ei suutnud oma armsale vennatütrele eitavalt vastata. Kohvivesi seati üles ja noor

daam võttis oma samblarohelise kevadmantli seljast. Ta asetas selle toolileenile ja selle alt tuli nähtavale samas värvitoonis tärgeldatud kraega sametkleit.

Siis ütles Ploompuu naisele:

"Appi, jälle on su seljas kõik rohelist tooni ja lisaks oled lasknud endale veel ninarõnga panna! Nagu veis, keda viiakse areenile!"

"Minu meelest on see täiega äge ja väga vahva, onu! Kuhu mu kohv küll jääb?"

PUNASED LÄÄTSED

Kindlasti on Elulätte lugejatele tuttav piiblitugu kütt Eesavist, kes müüb läätseleeme eest oma esmasünniõiguse vennale Jaakobile?

Punaseid läätsi tunti juba Piibli ajal. Need raua, kaltsumi ning kaalumi rohked kaunviljad sisaldavad lisaks rohkelt taimseid valke, oksüdante ja aitavad reguleerida vedeliku sidumist maos. Punased läätsed on lapikud, litrikujulised ja kuuluvad nagu kõik hernelised liblikõieliste seltsi. Piibli ajal hinnati punaseid läätsi nende uskumatult kõrge toiteväärtuse ja rauarikkuse poolest. Neist valmistati hautist ja läätsesuppi. Erinevalt pruunidest, kollastest ja rohelistest läätsedest keevad punased läätsed kiiremini pehmeks. Keha omastab läätsi paremini, kui soolaga maitsestatud keeduveisse lisada supilusikatäis kookoseõli.

„Jah, sa suudad seda. Harju selle mõttega.“

Steve Jobs